

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Severní energetická a.s.**, se sídlem Václava Řezáče 315, Most, zastoupená JUDr. Petrem Voříškem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Přístavní 321/14, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o přezkoumání rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 9. 11. 2020, č. j. ÚOHS-35666/2020/310/MDo, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 5. 2023, č. j. 62 Af 4/2021 - 154,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně byla rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 9. 2019, č. j. ÚOHS-S338/2014/KD-25734/2019/820/TPi (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), uznána vinnou z porušení zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 360/2012 Sb. (dále jen „*ZOHS*“), a zákazu stanoveného v článku 101 odst. 1 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „*SFEU*“) tím, že v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013 se svými odběrateli uzavírala a plnila zakázané dohody o zákazu exportu, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže na trhu hnědého uhlí v České republice

a ovlivnění obchodu mezi členskými státy Evropské unie (výrok I.). Žalovaný dále v prvostupňovém rozhodnutí zakázal plnění těchto dohod do budoucna (výrok II.); uložil žalobkyni za popsané jednání pokutu ve výši 5 232 000 Kč (výrok III.) a povinnost nahradit náklady řízení (výrok IV.) a s účastníky řízení Czech Coal Services a.s. a Czech Coal a.s. řízení zastavil (výroky V. a VI.).

[2] Žalovaný dospěl k závěru, že kupní smlouvy o prodeji hnědého tříděného uhlí (dále též jen „*kupní smlouvy*“ nebo „*smlouvy*“) uzavírané v předmětném období obsahovaly ujednání zavazující odběratele k následnému prodeji této komodity pouze zákazníkům se sídlem v České republice nebo pro konečnou spotřebu v České republice, přičemž je posoudil jako ujednání omezující vývoz (export) hnědého tříděného uhlí (dále též jen „*HTU*“), tudíž narušující hospodářskou soutěž. Uvedeného protiprávního jednání se postupně dopustily celkem tři právnické osoby, a to (i) Mostecká uhelná společnost, a.s., právní nástupce (dále jen „*společnost MUS*“), která uzavírala kupní smlouvy v období od 11. 11. 2004 do 19. 1. 2005 (s plněním dodávek do 31. 12. 2007), (ii) Czech Coal Services a.s. (dále jen „*společnost CCS*“), která coby právní nástupce společnosti MUS jednak pokračovala v plnění kupních smluv uzavřených společností MUS a následně sama (tehdy pod obchodní firmou Mostecká uhelná a.s. – dále jen „*společnost MU*“) uzavírala a plnila kupní smlouvy v období od 23. 9. 2005 do 21. 10. 2008 (s plněním dodávek do 31. 3. 2009), a (iii) Litvínovská uhelná a. s. (která vznikla ze společnosti MU rozdělením odštěpením se založením nových dvou společností, kterými byly Litvínovská uhelná a. s. a Vršanská uhelná a. s.), která uzavírala kupní smlouvy obsahující závazek o zákazu exportu v období od 20. 11. 2008 do 13. 1. 2009 (s plněním dodávek do 31. 3. 2013). Nutno doplnit, že dne 31. 1. 2013 rozhodla mimořádná valná hromada společnosti Litvínovská uhelná a. s. (dále jen „*společnost LU*“) o změně své obchodní firmy na Severní energetická, a. s. (do obchodního rejstříku byla tato změna zapsána dne 2. 8. 2013), pod kterou vystupuje nynější žalobkyně. Žalovaný dospěl k závěru, že protiprávní jednání společností MUS a CCS (resp. MU) je přičitatelné žalobkyni na základě právního a ekonomického nástupnictví.

[3] Pro přehlednost je třeba uvést, že žalovaný v rámci správního řízení rozčlenil kupní smlouvy do 6 typů (označených A až F) podle konkrétních textových modifikací a podle toho, kdo vystupoval na straně prodávajícího, a to na (i) smlouvy typu A uzavírané společností MUS, (ii) smlouvy typu B a C uzavírané nejprve společností MUS a poté společností CCS (v dané době společnost MU), (iii) smlouvy typu D uzavírané společností CCS (v dané době společnost MU) a (iv) smlouvy typu E a F uzavírané žalobkyní (v dané době společnost LU).

[4] Předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 9. 11. 2020, č. j. ÚOHS-35666/2020/310/MDo (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“) zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil výroky I. a II. prvostupňového rozhodnutí (výrokem I.), dále výrok III. prvostupňového rozhodnutí (výrokem II.), výrok IV. prvostupňového rozhodnutí (výrokem III.) a výrok V. (výrokem IV.), přičemž vyslovil nicotnost výroku VI. prvostupňového rozhodnutí (výrokem V.).

[5] Žalobkyně podala proti výrokům I. až III. rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „*krajský soud*“), který ji rozsudkem ze dne 11. 5. 2023, č. j. 62 Af 4/2021 - 154, zamítl.

pokračování

[6] Krajský soud úvodem svého posouzení označil za klíčové pro správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí, zda došlo k porušení § 3 odst. 1 ZOHS a článku 101 odst. 1 SFEU, konkrétně, zda ujednání ve smlouvách v jednotlivých smluvních typech A až F představují protisoutěžní jednání, jinými slovy, zda se jednalo o dohody, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže na trhu HTU (tzv. cílové dohody, které sledující protisoutěžní cíl).

[7] Krajský soud konstatoval závěr žalovaného, že všechny typy (A až F) kupních smluv obsahovaly protisoutěžní zakázané dohody o zákazu exportu uzavírané a plněné žalobkyní (a jejími předchůdci – v dané době společnostmi MU a MUS) a jeho odběrateli v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013, což naplňuje znaky dvou pokračujících deliktů [resp. přestupků, dle aktuální zákonné terminologie – pozn. NSS] spáchaných v jednočinném souběhu. Prvním přestupkem je porušení zákazu stanoveného v § 3 odst. 1 ZOHS, druhým je porušení článku 101 odst. 1 SFEU. Poté krajský soud podrobně citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU týkající se zakázaných dohod dle § 3 odst. 1 ZOHS a článku 101 odst. 1 SFEU, přičemž akcentoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2013, č. j. 5 Afs 3/2012 - 131, v němž byla řešena skutkově obdobná věc týkající se ujednání o zákazu exportu HTU. Ve světle uvedené judikatury krajský soud souhlasil s žalovaným, že s ohledem na celkový hospodářský a právní kontext uzavíraných smluv tyto naplňují charakter cílových dohod, u nichž se neuplatní *princip de minimis* a že posuzované dohody nelze vyjmout ze zákazu dohod na základě aplikace unijní blokové výjimky ve smyslu § 4 odst. 1 ZOHS a nespádají ani pod zákonnou výjimku dle § 3 odst. 4 ZOHS, resp. článku 101 odst. 3 SFEU. Podle krajského soudu argumenty žalobkyně, že se v případě předmětných smluvních ujednání jednalo o pouhou proklamaci, že účastníci nebyli limitováni v exportu HTU a že nebyl stanoven následek pro případ nenaplnění příslušné deklarace (ujednání ve smlouvách typu D až F oproti smluvním typům A až C neobsahovala donucující ujednání), nevyvracejí závěry žalovaného ohledně povahy uvedených smluv, coby dohod sledujících protisoutěžní cíl. Poukázal i na to, že žalobkyně ve své argumentaci nepopírá platnost těchto smluv ani to, že podle nich bylo fakticky plněno. I v judikatuře Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU se konstatuje, že dohody, které zakazují odběratelům prodávat zakoupené zboží mimo vymezené území, mají za svůj cíl narušit hospodářskou soutěž, přičemž tak tomu bylo i v nyní řešené věci.

[8] Podle krajského soudu je z ujednání obsažených v jednotlivých typech kupních smluv zcela zřejmá shodná vůle smluvních stran být smlouvou vázán. Žalobkyně se svými odběrateli uzavírala tzv. cílové dohody, které obsahovaly zákaz exportu HTU, ty byly podepsány oběma smluvními stranami a byly tak v souladu se zásadou *pacta sunt servanda* již ze svého principu pro smluvní strany závazné. Smluvní ujednání jednoznačně cílila k zákazu exportu dané komodity. Zpochybňuje-li tedy žalobkyně vzájemný konsensus u smluv, o jejichž existenci není sporu, které jsou řádně podepsány a nejsou rovněž dány pochybnosti o jejich obsahu, pak její námitka neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu.

[9] K odkazu žalobkyně na závěr vyslovený v již zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 3/2012 - 131 krajský soud poznamenal, že žalovaný se vymezením i situací na relevantním trhu zabýval. Poukázal na navazující úvahy Nejvyššího správního soudu vyslovené v odkazovaném rozsudku, které se týkaly situace na relevantním trhu a v nichž je zdůrazněno, že i samotná existence ujednání, byť nevynutitelného pod hrozbou sankce, může mít protisoutěžní charakter. Žalovaný

se podrobně zabýval i tržními podíly konkrétních soutěžitelů na trhu s HTU (odst. 71 až 103 prvostupňového rozhodnutí) a následné rozkladové námitky týkající se vymezení relevantního trhu byly vypořádány v odst. 58 až 74 napadeného rozhodnutí. Krajský soud takové posouzení žalovaného aproboval a doplnil, že žalobkyně v žalobě neuvedla, čím se měl žalovaný, resp. jeho předseda dále zabývat.

[10] Krajský soud shledal nedůvodnými námitky žalobkyně týkající se dotazů distributorů HTU, které předseda žalovaného dostatečně a nikoli selektivně vypořádal. Krajský soud nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že se v případě otázek položených osloveným distributorům jednalo o otázky sugestivní a návodné. Zdůraznil, že žalovaný otázkami na distributory HTU sledoval cíl získat informace o relevantním trhu a že v rámci toho rovněž mohl získat i další informace od smluvních partnerů žalobkyně. Argument žalobkyně, že z 99 odpovědí pouze 19 obsahovalo informace o dotčených uzavíraných smlouvách, nikterak nezpochybňuje správný postup žalovaného, pokud jde o vymezení a situaci na relevantním trhu (trh s HTU).

[11] Podle krajského soudu úvahy předsedy žalovaného ohledně smluvního ujednání v čl. 3.9 smluv typu F nejsou nepřezkoumatelné, neboť z nich jasně plyne, že se uvedené smluvní ujednání týká ceny komodity a není relevantní pro posouzení protisoutěžního jednání.

[12] Krajský soud rovněž aproboval závěr žalovaného o citelném dopadu na obchod mezi členskými státy, což bylo důvodem aplikace článku 101 SFEU. S ohledem na tržní podíl žalobkyně přesahující 5% hranici došlo k citelnému dopadu na obchod mezi členskými státy EU, a je tak splněna podmínka existence unijního prvku. Krajský soud v dané souvislosti citoval zejména z odst. 180 a 181 napadeného rozhodnutí. Poté citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 3/2012 - 131, v němž se kasační soud vyslovil k existenci unijního prvku. Jelikož žalobkyně k uvedenému nosnému bodu rozhodnutí žalovaného již nijak blíže neargumentovala, považoval krajský soud závěry žalovaného o aplikaci článku 101 SFEU za dostatečné.

[13] V další části rozsudku se krajský soud zabýval námitkami proti posouzení protiprávního jednání jako dvou pokračujících přestupků. S odkazem na judikaturu i komentářovou literaturu krajský soud označil za podstatné, aby byly naplněny definiční znaky pokračujícího přestupku, jimiž jsou jednání naplňující znaky skutkové podstaty stejného přestupku, jednotný záměr, stejný nebo podobný způsob provedení, blízká časová souvislost a souvislost v předmětu útoku. Naopak, jsou-li jednotlivé útoky vedené jednotným záměrem, jejich konkrétní provedení se může v mezích identické skutkové podstaty zčásti lišit. Podle krajského soudu ve všech smluvních typech byla obsažena ujednání zakazující export HTU, přičemž tato ujednání byla uzavírána stejným způsobem, se stejným záměrem a jednalo se o kontinuální uzavírání smluv. Ujednání měla srovnatelný či spíše totožný obsah lišící se v míře přesvědčivosti pro konkrétního odběratele (pouze ujednání ve smluvních typech A až C obsahovala donucující ujednání). Má-li se tedy způsob provedení posuzovat ve spojení s jednotným záměrem, byl tento požadavek v nyní posuzované věci naplněn. Smlouvy s ujednáním o zákazu exportu byly uzavírány vědomě a navazovaly na sebe, tudíž jednoznačně šlo o jednání záměrné. Krajský soud v dané souvislosti vysvětlil, proč ani v této části není napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž upřesnil, že společnost MU sice smlouvy typu B a C neuzavírala (s ohledem

pokračování

na počátek plnění ke dni 1. 5. 2005 ani uzavřít nemohla), ale od 4. 7. 2005 na ni přešla práva a povinnosti z těchto smluv a pokračovala v plnění smluv dříve uzavřených (blíže viz odst. 55 napadeného rozsudku). Krajský soud rovněž konstatoval, že doba spáchání sice byla vymezena v období necelých devíti let, ale podstatné je, že kupní smlouvy byly uzavírány a plněny kontinuálně, s některými z odběratelů opakovaně, a proto lze dovodit blízkou časovou souvislost a souvislost v předmětu útoku.

[14] Dále se krajský soud věnoval námitce nesprávného posouzení doby ukončení protiprávního jednání. Poukázal na to, že pokračující přestupek se posuzuje dle právní úpravy účinné ke dni ukončení posledního útoku, ledaže by pozdější právní úprava byla pro pachatele přestupku příznivější. Za podstatné považoval ukončení plnění ze smluv, které tato ujednání obsahovaly. K ukončení pokračujícího přestupku a zahájení běhu prekluzivní lhůty krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména citoval z rozsudku ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 As 69/2018 - 53) a poté na § 22b odst. 3 ZOHS, ve znění účinném od 1. 9. 2009 do 30. 9. 2016. Běh prekluzivní lhůty pro uložení pokuty se podle krajského soudu odvíjí od okamžiku provedení posledního dílčího útoku, ten určil podle posledních smluv typu F, které byly uzavřeny dne 13. 1. 2009, s plněním dodávek do 31. 3. 2013. Bylo-li správní řízení zahájeno dne 28. 3. 2014, bylo zahájeno včas, přičemž napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 11. 2020. K zániku odpovědnosti žalobkyně za předmětný přestupek tak nedošlo.

[15] Další okruh námitek, jímž se krajský soud zabýval, byl přechod odpovědnosti na žalobkyni a přičitatelnost jednání společností MUS a CCS (resp. společnosti MU) žalobkyni. Souhlasil s žalovaným, že k přechodu delikttní odpovědnosti dochází v rámci ekonomického nástupnictví, a naopak nepřisvědčil žalobkyni, že v českém právu nelze koncept ekonomického nástupnictví aplikovat, a to již s ohledem na závazky plynoucí z členství České republiky v Evropské unii. Podle krajského soudu ve světle jím citované judikatury Soudního dvora EU nelze posouzení protisoutěžního jednání a přechod odpovědnosti soutěžitele na něj formálně zúžit natolik, že by takový přechod bylo možno dovodit pouze v případech univerzální sukcese. To by v zásadě vylučovalo postih nově vzniklých společností, které však materiálně pokračují jako ekonomická entita v tomtéž protisoutěžním jednání, i když jejich právní předchůdce v určité podobě dále existuje. V případě nástupnických společností je proto třeba se zaměřit na materiální výsledek transformace soutěžitele. Žalovaný tudíž správně dovodil, že v nyní posuzované věci nastala situace vedoucí k přechodu delikttní odpovědnosti na ekonomického nástupce, neboť osoba původně odpovědná za porušení práva hospodářské soutěže (společnost CCS) převedla svou činnost na žalobkyni za situace, kdy obě společnosti byly součástí stejného podniku, existovaly zde i další strukturální vazby mezi těmito společnostmi a přičtení delikttní odpovědnosti je nutné pro účinné provádění pravidel hospodářské soutěže. Předseda žalovaného rovněž akcentoval skutečnost, že společnost CCS postupně utlumila svoji činnost a stala se „prázdnou schránkou“, tudíž u ní existovala důvodná obava, že by nebyla schopna uhradit případnou sankci. Závěrem krajský soud i s ohledem na jím provedené dokazování aproboval jako správný závěr správních orgánů, že žalobkyně a společnost CCS tvořily po odštěpení žalobkyně jednu ekonomickou jednotku, a to s ohledem na hospodářské a organizační vazby mezi nimi a s ohledem na realizaci obchodní politiky (pokračování v uzavírání smluv, přechod závazků a plnění z dříve uzavřených smluv). Přitom nebylo třeba prokazovat i faktické jednotné řízení obou společností konkrétními

obchodními rozhodnutími, neboť strukturální vazba mezi oběma společnostmi je nezpochybnitelná. Správní orgány tak v souladu s unijní judikaturou dovodily, že žalobkyně je ekonomickým nástupcem společnosti CCS (dříve společnosti MU) a lze jí tedy přičíst i jednání jejích právních předchůdců ve vztahu k uzavřeným kupním smlouvám.

II. Kasační stížnost

[16] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost, a to z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[17] Stěžovatelka v první řadě namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil protiprávní uzavření a plnění smluv typu D až F. Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem, že veškeré kupní smlouvy (včetně smluv typu D až F) obsahovaly dohody, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže na trhu HTU. Má za to, že sporná ustanovení obsažená ve smlouvách typu A až C (jejichž znění je v principu koherentní a téměř totožné) se diametrálně odlišují oproti znění sporných ustanovení ve smlouvách typu D až F. Je nadále přesvědčena o tom, že samotné deklarace obsažené v čl. 1.1. smluv typu D až F nezakládaly odběratelům žádnou povinnost, kterou by bylo nutné plnit, přičemž tato ustanovení smluv označuje za „čistě proklamativní a bezobsažná“, ze kterých rozhodně nelze dovodit, že by jejich cílem bylo jakkoli omezit odběratele v dalším nakládání s HTU, resp. v možnosti jeho exportu. Předmětné smlouvy přitom (na rozdíl od smluv typu A až C) neobsahují ani žádná další ustanovení, jež by odběratele jakkoli limitovala v případném exportu HTU. Nestanoví ani žádný následek pro případ nenaplnění příslušné deklarace. Z judikatury plyne, že podmínkou pro to, aby určitá dohoda v oblasti distribuce měla omezující cíl, je skutečnost, že taková dohoda jednoznačně vyjadřuje vůli znevýhodňovat prodej na vývoz oproti vnitrostátnímu prodeji. Stěžovatelka označuje za nepřiléhavou argumentaci krajského soudu rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 3/2012 - 131, neboť v tam posuzovaném případě smlouvy uzavírané mezi tehdejší stěžovatelkou a jejími odběrateli obsahovaly signifikantní závazky kupujícího, u nichž byla zcela zjevná shoda vůle směřující k vyloučení exportu paliva, na rozdíl od nyní posuzovaných smluv typu D až F. Stěžovatelka považuje za klíčové, že u smluv typu D až F z jejich čl. 1.1. neplyne zřetelný konsenzus stran směřující k omezení exportu HTU. Je proto nerozhodné, zda ve zbývajících částech byly uvedené kupní smlouvy platné, že byly stranami podepsány a že na jejich základě bylo fakticky plněno.

[18] Stěžovatelka poté setrvává na své žalobní námitce, že smlouvy typu F obsahovaly výslovné ujednání týkající se placení cel, daní a poplatků v České republice nebo v zahraničí obsažené v čl. 3.9, který cituje a který podle ní svědčí o tom, že s možným exportem HTU strany počítaly. Podle stěžovatelky krajský soud tuto její námitku nedostatečně a nesprávně vypořádal. Rovněž v obecné rovině a bez další polemiky namítá, že o protisoutěžním cíli sporných ustanovení smluv typu D až F „nepochybně nesvědčí ani skutečnosti“, na které v odst. 39. napadeného rozsudku odkazuje krajský soud [tj. správními orgány vymezený relevantní trh a tržní podíly konkrétních soutěžitelů na trhu HTU – pozn. NSS]. Stěžovatelka tuto část své kasační argumentace uzavírá konstatováním, že smlouvy typu D až F nemohou být kvalifikovány jako zakázané dohody ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS ani článku 101 odst. 1 SFEU.

pokračování

[19] Ve druhém okruhu kasačních námitek stěžovatelka krajskému soudu vytýká nesprávné posouzení jednoty skutku. Namítá, že i pokud by jednání spočívající v uzavírání a plnění smluv typu D až F bylo protisoutěžní, nelze takové jednání považovat spolu s uzavíráním a plněním smluv typu A až C za jeden pokračující správní delikt. Stěžovatelka je na rozdíl od krajského soudu přesvědčena o tom, že v daném případě nebyly naplněny minimálně dva znaky pokračujícího deliktu, a to (i) stejný nebo podobný způsob provedení dílčích útoků, a (ii) vedení dílčích útoků jednotným záměrem.

[20] Ke způsobu provedení jednotlivých dílčích útoků stěžovatelka uvádí, že „nelze abstrahovat od obsahu jednotlivých (zakázaných) dohod“, a odmítá „bagatelizaci rozdílů v obsahu sporných ustanovení v jednotlivých typech smluv“, jak to činí krajský soud, neboť tím ve své podstatě dochází k „vyprázdnění jednoho z definičních znaků pokračování správního deliktu“, a to „v neprospěch obviněného“. Stěžovatelkou předestřené „signifikantní rozdíly v obsahu sporných ustanovení v jednotlivých typech smluv“ jsou „nepochybně tak diametrálního rázu, že uzavírání (a případné plnění) smluv typu D až F (bylo-li by je vůbec možno považovat za protiprávní) nemůže být v žádném případě považováno za stejnorodé jednání jako uzavírání a plnění smluv typu A až C, tj. za dílčí útoky spojené alespoň obdobným způsobem provedení“. Podle stěžovatelky „prostá deklarace obsažená ve smlouvách typu D až F, podle níž bylo zboží určeno pro zákazníky se sídlem v České republice, případně pro konečnou spotřebu v České republice, nemůže být v žádném případě stavěna na roveň ustanovením obsaženým ve smlouvách typu A až C, která druhou smluvní stranu výslovně a jednoznačně zavazovala k tomu, aby kontrahované dodávky nebyly využity pro účely exportu“, navíc bylo-li plnění tohoto závazku podmínkou poskytování finančních bonusů. Podle stěžovatelky závažnost jednání, jakož i způsob provedení jednotlivých dílčích útoků, jsou u smluv typu A až C nepoměrně intenzivnější.

[21] K otázce jednotného záměru stěžovatelka vyslovuje přesvědčení, že již vzhledem k popsaným diferencím se dílčí útoky v podobě uzavírání a plnění smluv typu D až F nejeví jako postupná realizace jediného záměru. Namítá, že u smluv typu D až F jí nebylo úmyslné zavinění jakkoli prokázáno. Podle stěžovatelky ze znění čl. 1.1. smluv typu D až F nelze dovozovat zřejmý úmysl stran limitovat export nakoupeného HTU. Má za to, že v minulosti nebyla obdobná ustanovení ani žalovaným ani Evropskou komisí shledána způsobilými ovlivnit export mezi jednotlivými členskými státy a nadto k vývozu tzv. mosteckého HTU v letech 2005 až 2013 běžně docházelo [stěžovatelka tato dvě poslední uvedená tvrzení blíže nekonkretizuje – pozn. NSS]. Opakovaně akcentuje, že u pokračujících deliktů je nutno prokázat přímo záměr jednat protiprávně, tzn. prokázat nejen vědomé jednání delikventa, nýbrž současně též jeho srozumění s následkem, což však podle ní v daném případě nebylo splněno. Odlišnost textu smluv typu D a F od smluv předchozích podle stěžovatelky naopak svědčí o úmyslu prodávajícího vyhnout se porušení či ohrožení zájmů chráněných ZOHS a SFEU. Stěžovatelka dále u otázky jednotného záměru namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť má za to, že krajský soud „v zásadě pominul a nikterak se [...] (věcně) nevypořádal“ s částí její žalobní argumentace, že kupní smlouvy byly uzavírány různými osobami, což podle ní vylučuje existenci jednotného záměru. V dané souvislosti doplňuje, že jednotný záměr vylučuje i ta skutečnost, že stěžovatelce nelze přičíst jednání společnosti CCS a jejich právních předchůdců, tudíž jí nelze ani přičíst jejich záměr.

[22] Další námitkou bylo nesprávné posouzení doby ukončení protiprávního jednání a od toho odvislé otázky prekluze delikt ní odpovědnosti. Stěžovatelka trvá na tom, že za den ukončení pokračujícího deliktu nelze považovat až den plnění posledních dodávek HTU podle kupních smluv (tj. 31. 3. 2013), jak dovodil krajský soud. Opakovaně namítá, že ani ona ani společnost CCS v praxi u smluv typu D až F neuplatňovaly žádné požadavky na omezení či vyloučení exportu HTU. Proto delikt ní jednání muselo skončit nejpozději v lednu 2009 (*„kdy došlo k uzavření posledních ze sporných smluv, tj. smluv typu F“*). Odkaz krajského soudu na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudek ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 As 69/2018 - 53) stěžovatelka nepovažuje za přílehlavý z důvodu *„specifických okolností“* jejího případu. S ohledem na nesprávné posouzení pokračujícího správního deliktu a doby ukončení protiprávního jednání stěžovatelka nepovažuje za správné související závěry krajského soudu týkající se prekluze delikt ní odpovědnosti. Namítá, že u smluv typu A až C delikt ní jednání bylo ukončeno nejpozději v roce 2007 (*„šlo o smlouvy na dodávku HTU maximálně do roku 2007“*) a u smluv typu D až F nejpozději v lednu 2009 (*„uzavřením smluv typu F“*), tudíž objektivní i subjektivní prekluzivní lhůta uplynula před pravomocným uložením pokuty.

[23] Stěžovatelka dále namítá nesprávné posouzení krajského soudu v otázce její odpovědnosti za protisoutěžní jednání společností CCS a MUS z titulu ekonomického nástupnictví. Předně má za to, že krajský soud pomíjí, že se jedná o oblast trestního obvinění, v níž je jakákoli extenzivní interpretace v neprospěch obviněného principálně vyloučena, a dále že nerespektování principů *„procesní autonomie národních úprav členských států Evropské unie a nepřenositelnosti veřejnoprávních práv a povinností“* je neslučitelné s ústavním pořádkem. Výklad krajského soudu navíc odporuje principům právní jistoty a předvídatelnosti, neboť stěžovatelka nabyla vymezenou část jmění společnosti CCS, aniž by mohla předvídat, že by jí snad v budoucnu mohla být přičítána odpovědnost za jakékoli protisoutěžní jednání společnosti CCS uskutečněné před jejím rozdělením.

[24] Dále stěžovatelka trvá na své námitce, že podmínky pro aplikaci konceptu ekonomického nástupnictví v kontextu komunitární judikatury nejsou v jejím případě splněny, neboť nebylo prokázáno, že by společnost CCS a stěžovatelka tvořily (v době převodu části jmění společnosti CCS na ní, tj. ke dni 22. 10. 2008) jednu hospodářskou jednotku, resp. jednoho soutěžitele. Argumentuje, že žalovaným zjištěné skutečnosti jsou čistě formálního charakteru a že ani v souhrnu nejsou dostačující. Podle stěžovatelky krajský soud šel ve formálním chápání podniku ještě dále než žalovaný, neboť jako nosný důvod integrace obou dotčených společností v rámci jednoho soutěžitele identifikoval jejich shodnou akcionářskou strukturu, aniž by přitom považoval za nutné prokázání skutečnosti, že příslušní akcionáři na obě dotčené společnosti společně uplatňovali rozhodující vliv. Namítá, že nebyla provedena žádná komplexní analýza vztahů dotčených společností, kterou by byl podložen závěr o faktickém ovládnutí obou společností ze strany mateřské společnosti. Pokud se týče částečného personálního propojení orgánů (představenstev) dotčených společností, stěžovatelka nadále považuje za významné, že osoby vykonávající funkci členů v představenstvech obou dotčených společností nebyly v rozhodné době schopny samy prosadit rozhodnutí v obou těchto společnostech zároveň. Tento okruh námitek stěžovatelka uzavírá tvrzením, že po rozdělení společnosti CCS ke dni 22. 10. 2008, na jehož základě nabyla část jmění této společnosti, se společnost CCS nestala *„prázdnou“*

pokračování

schránkou“ a nadále vykonávala hospodářskou činnost značného rozsahu [kterou však blíže nespecifikuje – pozn. NSS].

[25] V závěru své kasační stížnosti stěžovatelka namítá nesprávné posouzení námitek týkajících se informací od oslovených distributorů. Nejprve opakuje, co namítala v žalobě o nepřipustné formulaci otázek směřujících na oslovené distributory, které měly *„implikovat závěr o tom, že šlo o smluvní závazek“* a současně nereflektovaly *„zásadní rozdíly v obsahu jednotlivých sporných ustanovení“* jednotlivých smluvních typů, v čemž spatřovala rozpor se zásadou materiální pravdy. Má proto za to, že v žalobě důvodně vytkla vadu řízení týkající se zjišťování skutkové podstaty, pro kterou měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit, což ovšem neučinil. Odůvodnění krajského soudu, že se skutečně jednalo o smluvní závazky představující cílové dohody o zákazu exportu HTU, stěžovatelka nadále odmítá. Bez ohledu na to se domnívá, že i pokud by se v případě smluv typu D až F skutečně jednalo o cílové dohody, nebylo by možno formulovat příslušnou otázku takto sugestivním způsobem. Stěžovatelka v odmítnutí těchto jejích námitek krajským soudem spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

III. Vyjádření žalovaného

[26] Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout. Předesílá, že argumentace v kasační stížnosti se do značné míry shoduje s předchozí argumentací vznesenou stěžovatelkou ve správním řízení i v žalobě, a proto v podrobnostech odkazuje na své rozhodnutí a na napadený rozsudek, s jehož závěry souhlasí.

[27] Žalovaný setrvává na svém názoru, že i smlouvy typu D až F představují zakázané protisoutěžní dohody, neboť v nich je obsažena shoda vůle smluvních stran o tom, že kupující nebude HTU v rámci dalšího prodeje exportovat z ČR. Žalovaný zdůrazňuje, že k tomu, aby byla určitá dohoda považována za zakázanou protisoutěžní dohodu, není třeba, aby z ní plynul právní závazek chovat se protisoutěžně nebo aby byla shoda vůle podepřena sankcí pro případ nesplnění. Dále uvádí, že se důkladně zabýval situací na dotčeném trhu, přičemž si zejména opatřil vyjádření odběratelů stěžovatelky i dalších subjektů působících na trhu HTU.

[28] Žalovaný rovněž trvá na tom, že v dané věci byly splněny všechny podmínky pro závěr o pokračování v deliktu. Ke způsobu provedení jednotlivých dílčích útoků žalovaný opakovaně uvádí, že odlišná textace jednotlivých typů smluv není na překážku jeho závěru, neboť stejný nebo podobný způsob provedení se dle doktrinárních závěrů má posuzovat ve spojení s jednotným záměrem. I přes rozdíly v jednotlivých smlouvách zůstává smysl jejich protisoutěžních ustanovení shodný, neboť stále jde o protiexportní dohody uzavírané s odběratelem HTU. Dále konstatuje, že stěžovatelka nepřipustně mísí problematiku jednotného záměru (pojmového znaku pokračování v deliktu) a zavinění ve formě úmyslu, přestože se jedná o dva rozdílné právní instituty. Stěžovatelka si ve své argumentaci počíná, jako kdyby zavinění ve formě úmyslu bylo pojmovým znakem pokračování v deliktu, což není. Poukazuje na to, že jeho postup spočívající v tom, že dovodil jednotný záměr i v souvislosti s protisoutěžními dohodami uzavíranými různými právními osobami, byl již správními soudy aprobován, např. v již zmíněné rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 3/2012 - 131.

[29] Podle žalovaného argumentace stěžovatelky ohledně nesprávného určení konce protiprávního jednání je založena na nesprávných premisách, že smlouvy typu D až F nebyly protisoutěžními dohodami a že všechny předmětné dohody nepředstavovaly jeden pokračující delikt. Tudíž ani s argumentací stěžovatelky ohledně prekluze deliktní odpovědnosti a pravomoci uložit pokutu vycházející ze stejných nesprávných premis žalovaný nesouhlasí.

[30] K argumentaci stěžovatelky ohledně problematiky ekonomického nástupnictví žalovaný zdůrazňuje, že není pravda, že by snad koncept ekonomického nástupnictví nebyl součástí českého práva. Souhlasí s krajským soudem, že tento koncept je třeba aplikovat s ohledem na závazky plynoucí z členství České republiky v EU, přičemž judikatura Soudního dvora EU vychází z principu, že protisoutěžní jednání nesmí zůstat nepotrestáno, má-li z něj konkrétní subjekt prospěch a toto jednání vede k narušení konkurenčního prostředí. Podle žalovaného stěžovatelka ve svých námitkách proti existenci okolností zakládajících ekonomické nástupnictví opomíjí okolnost, že jeho závěr o jedné hospodářské jednotce stěžovatelky a společnosti CCS je založen na souhrnu indicií uvedených v bodě 108

pokračování

napadeného rozhodnutí (tj. shodná akcionářská struktura a personální propojení) a tento závěr je ještě podpořen okolností, že obě společnosti sídlily na shodné adrese. Stěžovatelka sice uvádí, že předmětné okolnosti nemohou mít za následek vznik ekonomického nástupnictví ani ve svém souhrnu, toto tvrzení ale v kasační stížnosti nijak neodůvodnila. Krajský soud při posuzování vzniku ekonomického nástupnictví vycházel z relevantních okolností v jejich vzájemných souvislostech.

[31] K závěrečnému okruhu námitek uplatněných v kasační stížnosti žalovaný uvádí, že stěžovatelka pouze opakuje své žalobní námitky proti tvrzenému nesprávnému vyhodnocení informací získaných od oslovených distributorů. Žalovaný se již s těmito námitkami vypořádal jak v napadeném rozhodnutí, tak i ve vyjádření k žalobě. Podle žalovaného si stěžovatelka v této části kasační stížnosti počíná, jako kdyby opětovně brojila proti napadeným správním rozhodnutím, nikoliv proti napadenému rozsudku krajského soudu. Stěžovatelka nesouhlasí s posouzením právní otázky v napadeném rozhodnutí, což nespadá pod kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z napadeného rozsudku jasně plyne, proč neměl krajský soud za to, že by byla předmětná otázka směřující na oslovené distributory formulována nepřipustně. Navíc závěr o protiprávním jednání by bylo možno učinit i bez zohlednění odpovědí na předmětnou otázku.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[32] Nejvyšší správní soud nejdříve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[33] Kasační stížnost není důvodná.

[34] Úvodem svého posouzení Nejvyšší správní soud považuje za vhodné zdůraznit, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musejí upínat právě k tomuto rozhodnutí. Z § 109 odst. 4 věty před středníkem s. ř. s. a z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku kasačního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011 - 108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Obecně platí, že není úkolem Nejvyššího správního soudu nahrazovat činnost krajského soudu a opětovně přezkoumávat napadené rozhodnutí správního orgánu, jako kdyby rozhodnutí krajského soudu neexistovalo. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě. Je samostatným řízením o mimořádném oprávněném prostředku poté, kdy řízení před krajským soudem bylo pravomocně skončeno, a Nejvyšší správní soud v něm přezkoumává především rozhodnutí a postup krajského soudu, který o žalobě rozhodl a proti němuž kasační stížnost směřuje. Je tak odpovědností stěžovatelů, aby ve svých kasačních stížnostech dostatečně specifikovali skutkové a právní

důvody, pro které napadají rozhodnutí krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Současně platí, že „*[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006 - 58).

[35] V souladu s právě uvedenými východisky se Nejvyšší správní soud soustředí na přezkum napadeného rozsudku ve stěžovatelkou vymezeném rozsahu. Kasační soud totiž není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatelku, neboť by tím přestal být nestranným arbitrem sporu a přebíral by roli advokáta stěžovatelky (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

IV. a) K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[36] Nejvyšší správní soud nejprve posoudí námitku nepřezkoumatelnosti, neboť obecně platí, že meritorní přezkum napadeného rozsudku je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud (či správní orgán) rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. již citovaný rozsudek č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy účastníka řízení o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp. jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale je objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35).

[37] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v nyní projednávané věci napadený rozsudek kritéria přezkoumatelnosti splňuje, jak je patrné již z výše provedené rekapitulace jeho odůvodnění. Krajský soud řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí a rovněž se dostatečně vypořádal s podstatou všech žalobních námitek, které přehledně shrnul, jakož i vymezil předmět sporu, který následně posoudil. Závěry krajského soudu jsou podpořeny srozumitelnou argumentací, založenou na relevantní právní úpravě a přílehlavé judikatuře, které krajský soud na sporné otázky aplikoval. Přezkoumatelnosti napadeného rozsudku svědčí i ta skutečnost, že stěžovatelka s posouzením krajského soudu věcně polemizuje v kasační stížnosti. Samotný nesouhlas stěžovatelky s posouzením věci krajským soudem nemůže být důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

[38] Stěžovatelka nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku konkrétně namítala v odst. 47 a 48 kasační stížnosti, v nichž tvrdila, že krajský soud „*v zásadě pominul a nikterak [...] (věcně) nevypořádal*“ námitku uplatněnou v žalobě, podle které „*existenci jednotného záměru vylučuje rovněž ta skutečnost, že příslušné smlouvy byly uzavírány různými osobami*“,

pokračování

a to „*ve spojení s výrazně odlišným obsahem smluv [...] (resp. příslušných sporných ustanovení)*“. Nejvyšší správní soud se stěžovatelkou nesouhlasí, neboť i tato její námitka byla krajským soudem dostatečně vypořádána, a to zejména v odst. 54 napadeného rozsudku, kde se krajský soud ztotožnil s posouzením žalovaného (uvedeným v odst. 85 až 87 jeho rozhodnutí) a doplnil, že úmysl stěžovatelky a jejích předchůdců spočíval v tom, že smlouvy s ujednáním o zákazu exportu vědomě uzavírali, přičemž jednotlivé smlouvy na sebe navazovaly; takové jednání podle krajského soudu bylo jednoznačně záměrné. Je tudíž zřejmé, že krajský soud ani tuto žalobní námitku nepominul. Jak již bylo uvedeno výše, nesouhlas stěžovatelky s posouzením její námitky nemůže představovat nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[39] Jelikož napadený rozsudek není nepřezkoumatelný a jelikož žádná jiná vada řízení před krajským soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, nebyla ani stěžovatelkou namítána ani zjištěna kasačním soudem z úřední povinnosti, nezbývá než uzavřít, že kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán.

IV. b) Obecně k námitce nesprávného právního posouzení

[40] Nejvyšší správní soud dále posoudí namítaný kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který se týká samotné podstaty sporu. Ta spočívá v posouzení, zda ob stojí závěr žalovaného a jeho předsedy, aprobovaný krajským soudem, že kupní smlouvy o prodeji HTU uzavírané a plněné stěžovatelkou a jejími právními předchůdci v období let 2004 až 2013 obsahovaly protisoutěžní dohody o omezení exportu HTU (porušující § 3 odst. 1 ZOHS a článek 101 odst. 1 SFEU), a že stěžovatelka je za takové protiprávní jednání odpovědná.

[41] S ohledem na způsob, jakým stěžovatelka koncipuje kasační stížnost, Nejvyšší správní soud předesílá, že většina jejích námitek o nesprávném právním posouzení se po obsahové stránce shoduje s námitkami žalobními (obsaženými v žalobě ze dne 11. 1. 2021 a v jejím následném doplnění ze dne 12. 1. 2021, resp. v replice ze dne 28. 4. 2021), kterými se krajský soud náležitě zabýval. Stěžovatelce se tak již od krajského soudu dostalo odpovědí na většinu prakticky stejných námitek, které nyní opakovaně uplatňuje v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 9. 2023, č. j. 3 As 250/2022 - 24, odst. [26], připomněl svůj konstantně judikovaný závěr, dle kterého: „*Pokud tedy krajský soud již určitou námitku stěžovatele ve svém rozsudku vypořádal, aniž by stěžovatel v kasační stížnosti uvedl konkrétní protiargumenty, proč považuje tyto závěry za nesprávné, musí počítat s tím, že rovněž NSS se může pouze v obecné rovině ztotožnit s právním posouzením krajského soudu, aniž by považoval za nezbytné jednotlivé námitky znovu vyvracet. Ostatně, není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené. Pokud se proto soud ztotožní s názorem vyřčeným v napadeném rozhodnutí, může na jeho odůvodnění jednoduše odkázat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 - 86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47)*“. Proto Nejvyšší správní soud bude u těch otázek, které byly krajským soudem náležitě posouzeny a námitky stěžovatelky dostatečně vypořádány, ovšem stěžovatelka své námitky v kasační stížnosti jen opakuje, aniž by vznesla konkrétní protiargumenty, v podrobnostech odkazovat na odůvodnění napadeného rozsudku.

[42] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud podrobně a přiléhavě rozebral judikaturu tohoto soudu i Soudního dvora EU zabývající se výkladem a aplikací zákazu protisoutěžních dohod ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS a článku 101 odst. 1 SFEU, a to zejména v otázkách: (i) přípustnosti jednočinného souběhu uvedených dvou přestupků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2008, č. j. 7 Afs 7/2008 - 200), (ii) výkladu pojmu protisoutěžní dohoda (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 Afs 78/2008 - 721, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Afs 40/2007 - 204), (iii) tzv. cílových dohod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 9 Afs 109/2009 - 180), (iv) principu potenciálního narušení hospodářské soutěže a odlišnosti pojmů protisoutěžní cíl a protisoutěžní účinek, coby alternativních podmínek zakázaných dohod ve smyslu § 3 odst. 1 ZOHS (srov. již zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 3/2012 - 180), a (v) kategorizace zakázaných dohod dle článku 101 odst. 1 SFEU (srov. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 11. 2014, C-345/14, ve věci *Maxima Latvija*). Jelikož stěžovatelka v kasační stížnosti proti krajským soudem popsáním judikатурním východiskům neuplatňuje žádné konkrétní námitky (s výjimkou rozsudku tohoto soudu č. j. 5 Afs 3/2012 - 131, který dle jejího názoru svědčí v její prospěch – podrobněji viz níže), Nejvyšší správní soud na uvedená obecná východiska v podrobnostech odkazuje (viz zejména odst. 26 až 31 napadeného rozsudku), neboť je shledává v nyní projednávané věci přiléhavými a nevidí důvodu, proč by se od nich měl odchýlit.

[43] Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž nezpochybňuje základní skutkový stav zjištěný žalovaným, ze kterého krajský soud vyšel při svém posouzení žaloby, a to že právní předchůdci stěžovatelky a nakonec i samotná stěžovatelka postupně uzavírali a plnili kupní smlouvy, které žalovaný rozčlenil do šesti typů (označených A až F) podle konkrétních textových modifikací a podle toho, kdy byly uzavřeny a kdo vystupoval na straně prodávajícího (tj. kdo z právních předchůdců stěžovatelky, případně samotná stěžovatelka). Přitom kupní smlouvy byly v daném relevantním období uzavírány kontinuálně, resp. časově na sebe navazovaly, a to tak, že nejdříve (i) smlouvy typu A uzavírala společnost MUS, poté (ii) smlouvy typu B a C uzavírala rovněž společnost MUS, ale od 4. 7. 2005 je plnila již společnost CCS, v dané době pod obchodní firmou Mostecká uhelná a.s. (v důsledku převodu jmění společnosti MUS na jediného akcionáře Severočeská uhelná, a. s., která současně změnila svou firmu na Mostecká uhelná a.s. – srov. odst. 55 napadeného rozsudku), dále (iii) smlouvy typu D uzavírala společností CCS (v dané době pod obchodní firmou Mostecká uhelná a.s.) a konečně (iv) smlouvy typu E a F uzavírala stěžovatelka (v dané době pod obchodní firmou Litvínovská uhelná a. s.).

[44] Nesporné rovněž bylo, že předmětné smlouvy typu A až E obsahovaly ujednání, že „[...] *dodávky jsou určeny pro zákazníky se sídlem v České republice...*“, resp. smlouvy typu F obsahovaly ujednání, že „[...] *dodávky jsou určeny pro konečnou spotřebu v České republice...*“ (dále společně též jen „*předmětná ujednání*“). Nejdříve uzavírané smlouvy typu A až C navíc obsahovaly ujednání, že: „[...] *Tyto výše uvedené finanční bonusy platí pouze pro dodávky na území České republiky. Kupující svým podpisem této smlouvy stvrzuje, že kontrahované dodávky nebudou využity pro účel exportu, a že tyto dodávky v případě porušení závazku ohledně vývozu zboží nepožívají výhod finančních bonusů*“. Smlouvy typu B a C obsahovaly rovněž ujednání, že „[...] *Za podstatné porušení povinností se považuje zejména (a) opakované nesplnění či neodebrání sjednaného množství paliva, (b) nezaplacení ceny dodávek řádně a včas*“ (viz str. 5 kasační stížnosti, resp. odst. 22 napadeného rozsudku).

pokračování

[45] Předmětná ujednání žalovaný posoudil jako protisoutěžní dohody o zákazu (omezení) exportu HTU, které porušují § 3 odst. 1 ZOHS a článek 101 odst. 1 SFEU, neboť s ohledem na celkový hospodářský a právní kontext uzavíraných smluv tyto naplňují charakter cílových dohod, u nichž se neuplatní *princip de minimis*, nelze je vyjmout ze zákazu dohod na základě aplikace unijní blokované výjimky ve smyslu § 4 odst. 1 ZOHS a ani nespádají pod zákonnou výjimku dle § 3 odst. 4 ZOHS, resp. článku 101 odst. 3 SFEU. Krajský soud se s tímto posouzením ztotožnil (viz odst. 32 napadeného rozsudku).

[46] Stěžovatelka v kasační stížnosti sice namítá nesprávné posouzení existence zakázaných dohod o omezení exportu HTU, ovšem činí tak pouze ve vztahu ke kupním smlouvám typu D až F, přičemž argumentuje jejich „*diametrálně odlišným*“ zněním oproti znění smluv typu A až C. Stěžovatelka tedy nepochybně závěry žalovaného, že smlouvy typu A až C (uzavřené jejími právními předchůdci) obsahovaly zakázané dohody o omezení exportu HTU (nicméně za protiprávní jednání svých právních předchůdců se necítí být odpovědná – k tomu podrobněji viz níže) a rovněž že se na posuzovaný případ neuplatní *princip de minimis* ani výše zmíněné zákonné výjimky. Kasační námitka nesprávného posouzení existence zakázaných dohod o omezení exportu HTU se tak omezuje pouze na posouzení obsahu předmětných ujednání v kupních smlouvách typu D až F (viz čl. V.1 kasační stížnosti), tedy zda i smlouvy typu D až F obsahovaly protisoutěžní dohodu o omezení exportu HTU.

IV. c) *K námitce, že smlouvy typu D až F neobsahovaly protisoutěžní dohody o omezení exportu*

[47] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit stěžovateli, že by předmětná ujednání v kupních smlouvách typu D až F (obsažená zpravidla v jejich čl. 1.1.) byla „*čistě proklamativní a bezobsažná*“. Po obsahové stránce se jedná o jasná a obsahově „plnohodnotná“ smluvní ujednání o tom, že dodávky HTU podle smlouvy jsou určeny pro zákazníky se sídlem v České republice, resp. pro konečnou spotřebu v České republice, tudíž *a contrario* smluvní dodávky HTU nejsou určeny k exportu. Slovní vyjádření předmětných ujednání nelze gramaticky vyložit jinak. Je třeba odmítnout tvrzení stěžovatelky, že by se jednalo o jakousi nezávaznou „*proklamaci*“, neboť systematika ani obsah daných smluv takovému tvrzení stěžovatelky nijak nenasvědčuje. Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že předmětná ujednání (zpravidla obsažená v čl. 1.1, v některých případech i v čl. 2.1 kupních smluv – viz např. č. l. 1512 a 1528 správního spisu) jsou součástí smluvních ujednání o předmětu smlouvy (konkrétně tento článek smluv nese označení „*Předmět a doba plnění*“). Je v něm obsažen závazek prodávajícího dodat sjednané množství a druhy mosteckého hnědého uhlí a převést vlastnické právo k tomuto zboží na kupujícího, a rovněž závazek kupujícího dodané zboží odebrat a zaplatit dle sjednaných platebních podmínek, přičemž následuje předmětné ujednání, že „*[d]odávky jsou určeny pro zákazníky se sídlem v České republice*“, resp. „*[...] pro konečnou spotřebu v České republice*“. Je-li předmětné ujednání obsaženo ve vymezení předmětu smlouvy, nelze pochybovat o tom, že mu smluvní strany přikládaly patřičný význam, tudíž nešlo o pouhé „*bezobsažné proklamace*“ či „*nezávazné deklarace*“, jak namítá stěžovatelka.

[48] Nejvyšší správní soud rovněž souhlasí s žalovaným a krajským soudem, že předmětná ujednání obsažená v kupních smlouvách typu D až F nelze vykládat zcela izolovaně, jak se o to účelově snaží stěžovatelka. Podstatné je, že předmětné smlouvy typu

D až F navazovaly na předchozí smlouvy typu A až C (v některých případech je uzavírali stejní odběratelé), jejichž předmětem byl rovněž prodej „mosteckého hnědého uhlí“. Tyto dříve uzavřené smlouvy obsahovaly „sankci“ v podobě ztráty finančních bonusů pro případ porušení závazku nevyužít sjednané dodávky pro účel exportu, resp. smlouvy typu B a C navíc obsahovaly ujednání o možnosti odstoupit od smlouvy pro podstatné porušení smlouvy, které umožňovalo pod takové porušení podřadit i nedodržení ujednání o určení dodávek pouze pro zákazníky v České republice (viz odst. 35 napadeného rozsudku). Současně platilo, že smlouvy typu A až C uzavírali právní předchůdci stěžovatelky, kteří byli majetkově a personálně propojeni se stěžovatelkou do té míry, že je žalovaný považoval za jednoho soutěžitele dle § 2 odst. 1 ZOHS (srov. odst. 54 napadeného rozsudku). Namítala-li stěžovatelka, že smlouvy typu D až F (narozdíl od smluv typu A až C) nestanoví žádný následek pro případ nenaplnění předmětného ujednání, pak krajský soud přiléhavě poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[n]ení přitom podstatné, jak, či zda vůbec, stěžovatel postupoval při kontrole dodržování stanovených pravidel a sankcionování v případě jejich nedodržení. I samotná existence ujednání, byť nevynutitelného pod hrozbou sankce, totiž může mít protisoutěžní charakter“ (viz rozsudek č. j. 5 Afs 3/2012 - 131, odst. [45]).

[49] Nejvyšší správní soud rovněž v dané souvislosti poukazuje na již odkazovaný rozsudek č. j. 5 Afs 3/2012 - 131, v němž v odst. [42] konstatoval, že „[a]by mělo jednání protisoutěžní cíl, postačuje, aby mohlo vyvolat negativní účinky na hospodářskou soutěž. Jinými slovy musí být prakticky způsobilé vyloučit, omezit nebo narušit hospodářskou soutěž na společném trhu. Není nezbytné, aby hospodářská soutěž byla skutečně vyloučena, omezena nebo narušena [...]. Otázka, zda a v jaké míře skutečně k takovým účinkům dojde, může mít význam jen pro výpočet výše pokut a hodnocení práv na náhradu škody.“ V navazujícím odst. [43] Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ro zjištění, zda určitá dohoda může omezit hospodářskou soutěž, je přitom třeba přezkoumat hospodářskou soutěž ve skutečném rámci, který by vznikl nebýt sporné dohody. Je přitom třeba brát zřetel nejen na znění uzavřené dohody, ale s ohledem na ekonomický a právní kontext i na další faktory, jako jsou cíle sledované dohodou jako takovou“. Kasační soud souhlasí s krajským soudem, že v nyní projednávané věci žalovaný uvedeným požadavkům dostál, neboť se zabýval vymezením a situací na relevantním trhu a zjistil, že „s ohledem na tržní podíl [stěžovatelky] přesahující 5 % hranici došlo k citelnému dopadu na obchod mezi členskými státy EU“ a dále že stěžovatelka „omezovala dohodami o zákazu exportu své odběratele ve vývozu HTU ze své produkce. Zároveň umožnila exporty jí produkováného HTU do zahraničí svému distributorovi. Prostřednictvím zákazů exportu HTU z její produkce poskytla svému exportérovi ochranu před paralelními konkurenčními dodávkami zboží téže značky na zahraničních trzích, čímž tento nebyl v zahraničí vystaven soutěži (zejména cenové) v dodávkách HTU z produkce [stěžovatelky] s jinými dodavateli zboží téže značky. Zavázání odběratelů (až na ojedinělé jednorázové vývozy) respektovali zakazy exportu HTU v posuzovaných smlouvách. Nedocházelo tedy k četnějším dodávkám HTU dodávaného [stěžovatelkou] na zahraniční trhy a tím byla eliminována soutěž v rámci značky (intra-brand soutěž). Dohody o zákazu exportu také podstatně snižovaly počty subjektů, jež by HTU nakoupené od [stěžovatelky] mohly vyvážet, oddělovaly jeden členský stát z volného toku HTU na vnitřním trhu EU tím, že bránily paralelním dodávkám HTU z její produkce do jiných států. Omezení odběratelů ve výběru/uspokojení poptávky zahraničního zákazníka se zpětně mohlo negativně odrazit na konečných spotřebitelích v zahraničí, kteří neměli možnost výběru HTU z produkce [stěžovatelky] od více dodavatelů za konkurenčních

pokračování

podmínek. Dohody o zákazu exportu tedy jednoznačně představují cílové dohody ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU.“ (viz odst. 46 napadeného rozsudku, resp. tam citované odst. 180 a 181 prvostupňového rozhodnutí).

[50] Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit ani námitce stěžovatelky, že v případě smluv typu D až F absentuje jednoznačný (zřetelný) konsenzus stran směřující k omezení či zákazu exportu HTU. Jak správně uvedl krajský soud, již samotná skutečnost, že předmětné smlouvy jsou jasného a srozumitelného znění, jejichž uzavřením smluvní strany projevily vůli být smlouvou o sjednaném obsahu vázány, přičemž si i podle uzavřených smluv poskytovaly vzájemná plnění, představuje zřetelný konsenzus být vázán celým obsahem smluv, včetně sjednaného omezení exportu dodaného HTU. Uvedené plyne přinejmenším ze zásady *pacta sunt servanda*. Jak již kasační soud uvedl výše, předmětná ujednání o omezení vývozu HTU byla obsažena ve vymezení předmětu smlouvy, tudíž minimálně byla způsobilá u odběratelů vyvolat dojem, že je prodávající omezuje v exportu jím dodaného HTU. Jelikož i v případě smluv typu D až F byla vůle smluvních stran směrem k omezení exportu dodávaného HTU jednoznačně vyjádřena, jsou krajským soudem činěné odkazy na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 3/2012 - 131 příléhavé, a to nehledě na odlišnou formulaci tam posuzovaných smluvních ujednání omezujících kupující v exportu dodaného paliva (včetně hnědého uhlí).

[51] Stěžovatelka dále v kasační stížnosti pouze opakuje svou žalobní námitku, podle které má ujednání v čl. 3.9 smluv typu F „jednoznačně svědčit o tom, že [smluvní strany] s možným exportem HTU počítaly a že tedy v případném exportu HTU neměl být kupující limitován“ (viz odst. 28 kasační stížnosti, resp. odst. 18 žaloby). Krajský soud se s touto námitkou dostatečně vypořádal v odst. 42 a 43 napadeného rozsudku, a to zejména tím, že souhlasil s posouzením předsedy žalovaného, který přezkoumatelně a jasně vyložil, že „se toto ustanovení týká prodeje HTU kupujícím, nikoliv dalšího přeprodeje HTU, a svou dikcí navazuje čl. 3.1 smluv typu F, kde je mimo jiné uvedeno, že ceny HTU jsou „v Kč/t, bez daně z přidané hodnoty, bez daně z pevných paliv či jakékoliv jiné nepřímé daně či obdobné platby a jejich součástí není cena za dopravu Paliva“. Rovněž ustanovení článku 3.2. smluv typu F upravující změnu kupní ceny za HTU se vztahují ke kupní ceně za tunu HTU bez výše uvedených daní a dalších plateb. Článek 3.9., na který [stěžovatelka] odkazuje, tak podle předsedy žalovaného představuje doplnění k cenám uváděným bez výše daní a plateb“. Jelikož stěžovatelka proti tomuto posouzení nevznáší žádné protiargumenty, kasační soud na uvedené posouzení krajského soudu odkazuje, neboť souhlasí s jeho závěrem, že čl. 3.9 smluv typu F se týká ujednání o ceně dodávaného HTU sjednané mezi prodávajícím a kupujícím, aniž by to jakkoli vyvracelo protisoutěžní jednání stěžovatelky v podobě omezení exportu HTU [obsaženého v ujednání o předmětu smlouvy – pozn. NSS]. Navíc, jak uvedl předseda žalovaného i krajský soud, stěžovatelkou namítané ujednání v čl. 3.9 bylo obsaženo pouze u smluv typu F, zatímco předmětná ujednání byla ve všech typech smluv, což podle kasačního soudu svědčí o tom, že smluvní strany nepřikládaly čl. 3.9 takový význam, jaký dodatečně ve správním a soudním řízení začala tvrdit stěžovatelka.

[52] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným i krajským soudem, že všechny předmětné smlouvy (smlouvy typu D až F nevyjímaje) obsahovaly tzv. cílové dohody, tedy zakázané dohody obsahující omezení exportu ve smyslu § 3 odst. 1

ZOHS a článku 101 odst. 1 SFEU, jež byly způsobilé na trhu HTU narušit hospodářskou soutěž v České republice a ovlivnit obchod mezi členskými státy Evropské unie.

IV. d) K námitce nesprávného posouzení jednoty skutku

[53] Další okruh kasačních námitek stěžovatelka směřuje proti posouzení krajského soudu, který ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že protiprávní jednání stěžovatelky představovalo dva pokračující přestupky [stěžovatelka souběh dvou přestupků, jak jej dovodil žalovaný, nezpochybnila – pozn. NSS]. Stěžovatelka ničeho nenamítá proti krajským soudem vymezeným definičním znakům pokračujícího přestupku (srov. odst. 50 až 52 napadeného rozsudku), opakuje ovšem svou žalobní námitku, že uzavírání a plnění smluv D až F nelze považovat spolu s uzavíráním a plněním smluv typu A až C za pokračující přestupky, a to z důvodu nenaplnění dvou z uvedených definičních znaků, a to (i) stejné nebo podobné provedení jednotlivých dílčích útoků, a (ii) jednotný záměr.

[54] Pokud jde o otázku stejného nebo podobného provedení dílčích útoků, pak stěžovatelka pouze opakuje svou žalobní argumentaci, tudíž opětovně zdůrazňuje „signifikanční rozdíly v obsahu sporných ustanovení v jednotlivých typech smluv“, které dle jejího názoru žalovaný a poté i krajský soud „bagatelizují“ (srov. odst. 16 až 29 žaloby, resp. odst. 38 až 41 kasační stížnosti). A pokud jde o otázku jednotného záměru, i zde opakuje svou žalobní argumentaci, dle které jednání spočívající v uzavírání a plnění smluv typu D až F nebylo úmyslným protisoutěžním jednáním, neboť z předmětných ujednání nelze dovodit „úmysl (vůli) stran“ limitovat export nakoupeného HTU (srov. odst. 30 až 35 žaloby, resp. odst. 42 až 46 kasační stížnosti).

[55] Krajský soud se uvedenými námitkami náležitě zabýval, přičemž vyšel z posouzení předsedy žalovaného, se kterým se ztotožnil. Nejprve upozornil, že znakem pokračování není stejný způsob provedení, tudíž jsou-li jednotlivé útoky vedené jednotným záměrem, jejich konkrétní provedení se může v mezích identické skutkové podstaty zčásti lišit. Poté konstatoval, že ujednání omezující kupující v exportu HTU byla obsažena ve všech typech kupních smluv a měla srovnatelný či spíše totožný obsah lišící se pouze v míře přesvědčivosti pro konkrétního odběratele (existence či neexistence donucujících smluvních ujednání), přičemž všechny smlouvy byly uzavírány stejným způsobem, se stejným záměrem a jednalo se o kontinuální uzavírání smluv. Smlouvy s ujednáním o zákazu exportu byly uzavírány vědomě, a to jedním soutěžitelem (s ohledem na vzájemné vazby stěžovatelky a jejích právních předchůdců). Krajský soud rovněž zdůraznil, že doba spáchání sice byla vymezena v období necelých devíti let, ale podstatné je, že kupní smlouvy byly uzavírány a plněny kontinuálně, s některými z odběratelů opakovaně, a proto lze dovodit blízkou časovou souvislost a souvislost s předmětem útoku. Krajský soud přitom přílehavě citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2014, č. j. 4 Ads 123/2013 - 23, v němž se kasační soud zabýval výkladem pojmu „blízká časová souvislost“ u pokračujícího přestupku (viz odst. 53 až 56 napadeného rozsudku).

[56] Jelikož stěžovatelka v kasační stížnosti proti právě uvedenému posouzení krajského soudu nepředkládá žádné protiargumenty, Nejvyšší správní soud na něj odkazuje, neboť se s ním ztotožňuje. Žalovaný ani krajský soud nebagatelizují rozdíly v obsahu jednotlivých typů smluv, naopak je to stěžovatelka, kdo se neustále snaží účelově bagatelizovat předmětná ujednání obsažená v kupních smlouvách, a to tím, že je označuje za „bezobsažnou

pokračování

proklamaci“ (či „*nezávaznou deklaraci*“), přestože se jedná o součást vymezení předmětu smlouvy a jasně stanovuje omezení dodávaného HTU pouze pro spotřebu v České republice. Stěžovatelka ani v kasační stížnosti nepředestřela žádné konkrétní argumenty, na jejichž základě by bylo možno uvěřit, že ponecháním předmětných ujednání ve vymezení předmětu smlouvy u smluv typu D až F nesledovala stejný záměr, jaký její právní předchůdci sledovali při uzavírání smluv typu A až C, tedy omezit kupující v exportu jimi dodávaného HTU.

[57] Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že žalovaný správně posoudil jednotu skutku (uzavírání a plnění těchto smluv v období od 11. 11. 2004 do 31. 3. 2013), neboť prokázal obdobný způsob provedení jednotlivých dílčích útoků vedených jednotným záměrem.

IV. e) K námitce nesprávného posouzení ukončení protiprávního jednání a k otázce prekluze

[58] Stěžovatelka dále namítala, že krajský soud nesprávně posoudil otázku doby ukončení protiprávního jednání, což vedlo k chybnému závěru, že v případě stěžovatelky nedošlo k prekluzi pravomoci žalovaného uložit stěžovatelce pokutu.

[59] Krajský soud nepřisvědčil stěžovatelce, že by mělo být podstatné datum uzavření poslední smlouvy s předmětným ujednáním (tj. leden 2009), ale za podstatné považoval až ukončení plnění posledních smluv obsahujících ujednání omezující kupující v exportu HTU (tj. 31. 3. 2013). Při řešení otázky ukončení pokračujícího přestupku a zahájení běhu prekluzivní lhůty krajský soud vyšel z § 22b odst. 3 ZOHS, ve znění účinném od 1. 9. 2009 do 30. 9. 2016, a z judikatury Nejvyššího správního soudu (zejména rozsudku ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 As 69/2018 - 53). Běh prekluzivní lhůty pro uložení pokuty proto počítal od ukončení plnění dodávek dle posledních smluv, které probíhalo do 31. 3. 2013. Bylo-li správní řízení zahájeno dne 28. 3. 2014 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 11. 2020, pak k uplynutí prekluzivní lhůty v případě stěžovatelky nedošlo.

[60] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že krajský soud nesprávně vyhodnotil dobu ukončení údajného protiprávního jednání, resp. navazující otázku prekluze, ovšem vůči výše shrnutému posouzení krajského soudu neuplatňuje prakticky žádnou protiargumentaci, neboť téměř doslovně opisuje svou argumentaci uvedenou v žalobě (srov. odst. 39 až 46 žaloby, resp. odst. 52. až 54 a 56 až 60 kasační stížnosti). Jediným „protiargumentem“ je toliko stručné konstatování o nepřiléhavosti odkazu krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 69/2018 - 53, neboť „*v posuzovaném případě je nutno zohlednit specifické okolnosti*“, za které označuje, že dohody v čl. 1.1 smluv typu D a F neuzavírala s úmyslem omezit vývoz HTU a ani tyto dohody vůči svým odběratelům v praxi neuplatňovala.

[61] Nejvyšší správní soud předesílá, že tato kasační námitka je na hranici přípustnosti, protože jak již bylo uvedeno výše, dle ustálené judikatury tohoto soudu uvedení konkrétních stížných námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v žalobě, neboť žalobní námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (tj. rozhodnutí žalovaného správního orgánu), než je rozhodnutí krajského soudu přezkoumávané kasačním soudem. Nejvyšší správní soud proto pouze ve stručnosti konstatuje, že krajským soudem provedené posouzení doby ukončení protiprávního jednání stěžovatelky, coby dvou pokračujících

přestupků, a na to navazujícího počátku a běhu prekluzivní lhůty pro uložení pokuty stěžovatelce je správné, neboť vychází z § 22 odst. 5 ZOHS a je souladné s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na kterou krajský soud příslušně poukázal. Stěžovatelka pomíná, že krajský soud odkázal nejen na rozsudek č. j. 2 As 69/2018 - 53, který stěžovatelka označuje za nepřiléhavý, ale též na již dříve odkazovaný rozsudek č. j. 5 Afs 3/2012 - 131 a dále na rozsudek ze dne 30. 7. 2014, č. j. 8 As 33/2014 - 39, které se všechny rovněž zabývaly otázkou počátku běhu prekluzivní lhůty u pokračujícího přestupku a proti nimž již stěžovatelka nic nenamítá.

[62] Nejvyšší správní soud dodává, že v nyní posuzovaném případě nejsou dány žádné specifické okolnosti, pro které by se v případě stěžovatelky neměly prosadit závěry formulované v rozsudku tohoto soudu č. j. 2 As 69/2018 - 53, podle nichž pro posouzení počátku prekluzivních lhůt k uložení pokuty podle § 22 odst. 5 ZOHS (subjektivní i objektivní) je rozhodující okamžik, kdy byl odstraněn protiprávní stav, tj. dokonáním trvajícího přestupku. Stěžovatelka (resp. její právní předchůdci) protiprávní stav navodila uzavřením předmětných smluv a udržovala jej jejich plněním, resp. uzavíráním a plněním dalších navazujících smluv, přičemž poslední smlouvy (typu F) byly uzavřeny v lednu 2009 a jejich plnění bylo ukončeno dne 31. 3. 2013. Lze proto souhlasit s krajským soudem, že až od okamžiku ukončení plnění posledních smluv (typu F) začala běžet prekluzivní lhůta.

[63] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud souhlasí s posouzením krajského soudu, který neshledal důvodnými námitky týkající se prekluze pravomoci žalovaného uložit pokutu stěžovatelce.

IV. f) K námitce nesprávného posouzení odpovědnosti stěžovatelky pro její ekonomické nástupnictví

[64] Stěžovatelka namítala nesprávné posouzení krajského soudu v otázce přechodu deliktní odpovědnosti, který nepřisvědčil její námitce, že jí nelze přičítat odpovědnost za protisoutěžní jednání společností MUS a CCS. Stěžovatelka označuje za chybný závěr krajského soudu, který neakceptoval žalobní obranu, že na její případ nelze aplikovat koncept ekonomického nástupnictví.

[65] Stejně jako v řízení před krajským soudem, tak i v kasační stížnosti stěžovatelka nejprve namítá neslučitelnost výkladového pojetí pomíjejícího „procesní autonomii národních úprav členských států“ s ústavním pořádkem a že „extenzivní aplikace odpovědnosti v oblasti správního trestání [...] odporuje principům právní jistoty a předvídatelnosti“ (viz odst. 48 žaloby a odst. 17 repliky, resp. odst. 66 a 67 kasační stížnosti). Opakováním této obecně formulované argumentace stěžovatelka reaguje na posouzení krajského soudu, který dovodil přechod její deliktní odpovědnosti na základě eurokomfortního výkladu. Krajský soud totiž nejprve popsal skutečnosti zjištěné žalovaným ohledně několika postupných přeměn z původní společnosti MUS až na stěžovatelku (završeno v roce 2016 zápisem fúze sloučením zanikající společnosti Czech Coal a.s., dříve společnost CCS, se stěžovatelkou, coby nástupnickou společností), které označil za nesporné (blíže viz odst. 64 až 66 napadeného rozsudku). Poté poukázal na to, že přechod deliktní odpovědnosti v rámci právního nástupnictví byl v § 22b odst. 6 ZOHS výslovně upraven až od 1. 9. 2009, nicméně dle judikatury Nejvyššího správního soudu byl přechod deliktní odpovědnosti na právního

pokračování

nástupce ve věcech hospodářské soutěže týkající se přestupků spáchaných po vstupu České republiky do Evropské unie (od 1. 5. 2004) dovozován na základě eurokomfortního výkladu (krajský soud citoval rozsudek ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007 - 479, č. 2295/2011, a poté odkázal na již zmíněný rozsudek č. j. 5 Afs 3/2012 - 131 a rozsudek ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007 - 479, č. 2295/2011 Sb. NSS – viz odst. 70 napadeného rozsudku).

[66] Jelikož stěžovatelka v kasační stížnosti nepředkládá žádnou konkrétní protiargumentaci, Nejvyšší správní soud jen ve stručnosti konstatuje, že krajským soudem odkazovaná judikatura je přílehlavá a že posuzované protiprávní jednání nastalo až po vstupu České republiky do Evropské unie, tudíž krajský soud nepochybil, pokud eurokonformním výkladem aplikoval na případ stěžovatelky přechod deliktní odpovědnosti z jejích právních předchůdců na základě ekonomického nástupnictví.

[67] Krajský soud rovněž přílehlavě a podrobně citoval judikaturu Soudního dvora EU, resp. stanovisko generální advokátky (viz odst. 72 a 74 až 76 napadeného rozsudku), podle kterých posouzení protisoutěžního jednání a přechod odpovědnosti soutěžitele za takové jednání nelze formálně zúžit natolik, že by takový přechod bylo možno dovodit pouze v případech univerzální sukcese. Proto krajský soud aproboval postup žalovaného, který se zabýval tím, zda stěžovatelka a její právní předchůdci z hlediska hospodářské soutěže tvořili jednu ekonomickou entitu. S těmito východisky stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nepolemizuje, neboť své námitky nesměřuje proti uvedeným východiskům, ale proti výslednému posouzení této otázky, tj. namítá, že nebylo prokázáno, že by stěžovatelka a společnost CCS tvořily jednu hospodářskou jednotku, resp. jednoho soutěžitele (viz odst. 68 a násl. kasační stížnosti).

[68] Kasační soud se proto nadále zaměří na přezkum správnosti závěru krajského soudu, který se ztotožnil s posouzením žalovaného, že stěžovatelka se společností CCS (v dané době vystupující pod obchodní firmou Mostecká uhelná a. s., na kterou v roce 2005 přešlo celé jmění společnosti MUS – viz odst. 65 napadeného rozsudku) tvořily jednu hospodářskou jednotku. Jelikož i v tomto případě stěžovatelka v převážné míře opakuje své námitky uplatněné již v řízení před krajským soudem (viz zejména odst. 5 a 6 doplnění žaloby a odst. 23, 24, 26 a 27 repliky, resp. odst. 69, 71, 72 a 75 až 78 kasační stížnosti), Nejvyšší správní soud tomu přizpůsobí i své posouzení.

[69] Stěžovatelka v první řadě trvá na tom, že žalovaným zjištěné skutečnosti jsou čistě formálního charakteru a nemohou ani ve svém souhrnu vést k závěru, že stěžovatelka se společností CCS tvořily jednoho soutěžitele. Nejvyšší správní soud s tímto názorem nesouhlasí. Krajský soud k námitkám, že žalovaný při vymezení hospodářské jednotky stěžovatelky a společnosti CCS (resp. tehdy společnosti MU) postupoval mechanicky a formálně, poukázal na to, že žalovaný opřel své závěry o konkrétní zjištění týkající se shodné akcionářské struktury a personálního propojení (i s přihlédnutím ke stejné adrese sídla obou subjektů) a rovněž výraznému utlumení činnosti společnosti CCS (odkázal přitom zejména na odst. 107 až 140 napadeného rozhodnutí). Krajský soud rovněž uvedl, že stěžovatelka nijak nevyvracela skutkové závěry žalovaného, podle kterých se stěžovatelka v oblasti těžby a prodeje HTU stala hospodářským nástupcem společnosti CCS. Krajský soud citoval odst. 125 prvostupňového rozhodnutí, kde žalovaný podrobně popsal převod hospodářské činnosti související s produkcí a prodejem HTU ze společnosti CCS (tehdy

společnost MU) na stěžovatelku [tehdy společnost LU – pozn. NSS], a to v souladu s projektem rozdělení. Krajský soud rovněž podrobně a konkrétně popsal personální propojení stěžovatelky a společnosti CCS (resp. tehdy společnosti MU) zejména v letech 2008 až 2013, které je třeba dát do souvislosti se stejnou akcionářskou strukturou, ke které krajský soud doplnit dokazování při soudním jednání (blíže viz odst. 80 až 82 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud považuje za prokázané, že zjištěné skutečnosti poskytují reálný obraz o úzkém akcionářském, personálním i hospodářském propojení společnosti CCS se stěžovatelkou v období, kdy tyto společnosti existovaly vedle sebe, než na stěžovatelku v roce 2016 přešlo jmění zanikající společnosti Czech Coal a. s., vzniklé v roce 2010 ze společnosti CCS (srov. odst. 65 a 66 napadeného rozsudku).

[70] Stěžovatelka v kasační stížnosti zjištění o shodné akcionářské struktuře nepochybně, pouze namítá, že tato zjištění nevypovídají ničeho o tom, že by jejich obchodní politika byla ze strany akcionářů řízena jednotně. Ke zjištěnému personálnímu propojení pak stěžovatelka namítá, že nebylo prokázáno, že by osoby působící ve výkonných orgánech obou dotčených společností byly schopny prosadit ve společnosti CCS nějaké rozhodnutí, tudíž nelze hovořit o jednotném řízení.

[71] Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným i krajským soudem, že zjištění žalovaného o vzájemném propojení stěžovatelky se společností CCS jsou dostačující pro závěr, že obě tyto společnosti byly ovládány týmiž akcionáři a vzhledem k úzkým hospodářským a organizačním vazbám, které je spojovaly, uplatňovaly v zásadě tutéž obchodní politiku (srov. krajským soudem citovaný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 24. 9. 2020, C 601/18 P, ve věci Prysmian – viz odst. 74 napadeného rozsudku), a to minimálně ve vztahu k prodeji HTU. V posuzovaném případě totiž společnost CCS (vůlí svých akcionářů, kteří v rozhodné době byli i akcionáři stěžovatelky) převedla svou hospodářskou činnost týkající se prodeje HTU na stěžovatelku, tudíž stěžovatelka je odpovědná za porušení práva hospodářské soutěže ze strany svého právního předchůdce (srov. krajským soudem citovaný rozsudek Tribunálu T-265/2012, ve věci *Schenker v. Komise* – viz odst. 75 napadeného rozsudku). Lze proto souhlasit se závěrem, že stěžovatelka a společnost CCS i po odštěpení stěžovatelky (ke dni 22. 10. 2008) tvořily jednu ekonomickou jednotku, přičemž nebylo třeba, aby žalovaný prokazoval i faktické jednotné řízení obou společností, resp. zpracovával „komplexní analýzu vztahů dotčených společností“, jak namítala stěžovatelka.

[72] Pokud stěžovatelka v závěru tohoto okruhu námitek tvrdí, že se společnost CCS „nepochybně nestala ‚prázdnou schránkou‘ a nadále vykonávala hospodářskou činnost značného rozsahu“, pak ustrnula pouze na tomto obecném tvrzení, které není způsobilé zpochybnit závěry krajského soudu o utlumení její ekonomické činnosti vycházející z konkrétních zjištění žalovaného popsanych v odst. 120 prvostupňového rozhodnutí (srov. odst. 79 napadeného rozsudku).

[73] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud nepochybil, pokud aproboval posouzení žalovaného a jeho předsedy, že stěžovatelka je ekonomickým nástupcem společnosti CCS a lze jí proto přičíst protiprávní (protisoutěžní) jednání jejích právních předchůdců spočívající v uzavření zakázaných dohod o omezení exportu HTU sjednaných v kupních smlouvách s jejich odběrateli.

pokračování

IV. g) *K námitce týkající se informací od oslovených distributorů*

[74] Poslední z kasačních námitek se týká informací, které žalovaný v průběhu správního řízení získal od jím oslovených distributorů. Stěžovatelka v žalobě namítala nepřipustnou formulaci otázek směřujících na žalovaným oslovené distributory, které měly „*implikovat závěr o tom, že šlo o smluvní závazek*“ a současně podle ní nereflektovaly „*zásadní rozdíly v obsahu jednotlivých sporných ustanovení*“ jednotlivých typů kupních smluv, v čemž spatřovala rozpor se zásadou materiální pravdy. Stěžovatelka v odmítnutí těchto námitek krajským soudem spatřuje kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ovšem její kasační argumentace se opět jen omezuje na opakování námitek, které již vznesla v řízení před krajským soudem (viz zejména odst. 15 až 21 doplnění žaloby a odst. 30 repliky, resp. odst. 81 až 86 a 88 kasační stížnosti), přičemž nově doplňuje pouze konstatování, že v žalobě důvodně vytkla vadu řízení týkající se zjišťování skutkového stavu, pro kterou měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit.

[75] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelkou namítanou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v posuzovaném případě neshledal. Předně je třeba uvést, že podstatou námitek stěžovatelky je pouze její nesouhlas s formulací otázek na distributory oslovené žalovaným. Stěžovatelce se jak od žalovaného, tak od krajského soudu dostalo na tyto její námitky odpovědi, že žalovaný otázkami na distributory sledoval primárně cíl získat informace o relevantním trhu, přičemž u těch odběratelů, kteří ve sledovaném období uzavřeli ve správním řízení posuzované kupní smlouvy, se žalovaný dotazoval i na jejich jednání po uzavření těchto smluv (viz zejména odst. 145 až 154 rozhodnutí žalovaného, resp. odst. 40 a 41 napadeného rozsudku). Krajský soud nesouhlasil s tvrzením žalobkyně, že se v případě otázek položených osloveným distributorům jednalo o otázky sugestivní a návodné, pokud zněly: „*Uveďte prosím, zda a jak ve sledovaném období ovlivnil podnikání Společnosti v distribuci HTU smluvní závazek obsažený ve smlouvě...*“ (viz odst. 37 napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem rovněž nepovažuje takto formulovanou otázku za sugestivní či návodnou. Jak již bylo podrobně odůvodněno výše, i kasační soud sdílí názor krajského soudu, že předmětná ujednání nebyla pouhou „*proklamací*“, tudíž je žalovaný mohl v rámci otázek položených distributorům označit za „*smluvní závazek*“. Navíc, jak přilehavě podotkl žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti, závěr o tom, že předmětná ujednání jsou protisoutěžními cílovými dohodami, by obstál i bez ohledu na odpovědi distributorů. Ostatně i samotná stěžovatelka opakovaně namítá, že ze 126 žádostí žalovaný obdržel 99 odpovědí, z nichž pouze 19 obsahovalo informace o kupních smlouvách, přičemž pouze jeden odběratel připustil, že byl omezen v exportu (viz odst. 82 a 83 kasační stížnosti). Tudíž je zřejmé, že stěžovatelkou namítaná formulace otázek na oslovené distributory nemohla vést k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu pro závěr, že kupní smlouvy obsahovaly zakázané cílové dohody o omezení exportu dodávaného HTU. Jak již bylo uvedeno výše, k naplnění protisoutěžního cíle není nezbytné, aby hospodářská soutěž byla skutečně vyloučena, omezena nebo narušena, přičemž otázka, zda a v jaké míře skutečně k takovým účinkům dojde, může mít význam zejména pro výpočet výše pokut (srov. opakovaně odkazovaný rozsudek č. j. 5 Afs 3/2012 - 131, odst. [42]). Význam otázek položených osloveným distributorům z hlediska posouzení protisoutěžního cíle u předmětných ujednání o omezení exportu HTU obsažených v kupních smlouvách typu D až F, kam směřují námitky stěžovatelky, tudíž ani z tohoto důvodu nelze přeceňovat, jak se o to snaží stěžovatelka.

[76] Nejvyšší správní soud tak neshledal důvodnou ani poslední z kasačních námitek.

V. Závěr

[77] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádná ze stěžovatelkou uplatněných kasačních námitek není důvodná. Krajský soud svůj rozsudek přezkoumatelně odůvodnil, nedopustil se pochybení v právním posouzení věci a rovněž nezatížil svůj rozsudek rozhodnutí žádnou vadou způsobující jeho nezákonnost. Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost nedůvodnou a zamítl ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[78] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleží mu právo na náhradu nákladů řízení, žádné účelně vynaložené náklady mu však nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků. (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu